

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

רמ"ש 11859-04-20 ע.ש. נ' י.ש.

03 יוני 2020

לפני כב' השופט שאול שוחט, סגן נשיא

מבקשים

ע.ש.
ע"י ב"כ עו"ד יהונתן קניר ו/או מיכל קניר לובלין

נגד

משיבים

י.ש.
ע"י ב"כ עו"ד רון לוינטל

חקיקה שאוזכרה:

תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984 (כפי שהיו נכון ליום 31.12.2020): סעי' 410

פסק דין

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט לענייני משפחה במחוז תל-אביב (כב' השופט ליאור ברינגר, בתלה"מ 16741-03-20) מיום 30.3.20 המורה על מתן צו עשה נגד המבקשת ועל החלטה מיום 5.4.20 שדוחה בקשה לביטול הצו.

העובדות הצריכות לעניין

המבקשת והמשיב בני זוג נשואים.

ביום 8.3.2020 הגיש המשיב נגד המבקשת תביעה נזיקית בגין לשון הרע, הפרת הפרטיות, ועוד במסגרתה טען, בין השאר, כי המבקשת השתילה מצלמות סתר בחדר המיטות שלו ותיעדה את חיי המין שלו עם בנות זוג שונות, ללא ידיעתו והסכמתו, אף עשתה שימוש בתוצרים אלו (סרטונים).

מלבד הסעד הכספי לו עתר המשיב במסגרת התביעה, עתר גם למתן צו שיאסור עליה לפרסם את הסרטונים ו"צו המורה על העברת הסרטונים שצולמו וכל התמונות שהופקו מהם" (ס' 61א' לכתב התביעה).

ביום 10.3.20, קרי יומיים לאחר הגשת התביעה, הגיש המשיב לבית המשפט קמא בקשה שהוכתרה כ"בקשה דחופה לצו עשה- האוסר הפצת סרטוני עירום וחומר שהושג תוך פגיעה בפרטיות". במסגרת הבקשה עתר המבקש "להורות בצו למשיבה, להימנע מכל פרסום של הסרטונים וכן להעביר העתק שלהם לידי המבקש, שכן לא הועבר אליו העתק שלהם והם רק הוקרנו לעיני באי כוחו, במסגרת מעין "סחיטה" או "איום מרומז" (אפילו לא מרומז) לפרסם אותם" (ס' 12 לבקשה).

ביום 30.3.20, בהיעדר תגובה מטעם המבקשת (לאחר שביום 10.3.20 הורה ביהמ"ש קמא למבקשת להשיב לבקשה) נעתר ביהמ"ש קמא ונתן צו כמבוקש בבקשה ולפיו המבקשת תמנע מכל פרסום של התמונות והסרטונים "וכן תמסור לו תוך 5 ימים עותק של תמונות וסרטונים כאמור, באמצעות בא כוחו".

ביום 31.3.20 הגישה המבקשת בקשה לביטול החלטת ביהמ"ש קמא מיום 30.3.20 מהטעם שניתנה טרם חלף המועד להגשת התגובה מטעמה (משלטענתה לא בוצעה מסירה כדין של הבקשה). לאחר קבלת תגובת המשיב לאותה בקשה, דחה אותה ביהמ"ש קמא בהחלטתו מיום 5.4.20 תוך שהוא מציין כי גם לאחר עיון מדוקדק בטיעוניה לא מצא טעם מהותי להיענות לבקשתה לביטול הצו. המבקשת אף חויבה בהוצאות משפט ע"ס 3,000 ₪.

על החלטת ביהמ"ש קמא מיום 30.3.20 ו על ההחלטה מיום 5.4.20 שלא לבטל את הצו בכל הנוגע למסירת הסרטונים והתמונות לידי המשיב, הוגשה בקשת רשות הערעור שלפניי.

תשובה לבקשת רשות הערעור הוגשה ביום 21.5.20. הצדדים הסכימו כי ביהמ"ש יפעל על פי סמכותו לפי תקנה 410 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 וכי ניתן לראות בבקשה ובתשובה סיכומים בכתב.

דיון והכרעה

לאור הסכמת הצדדים ובהתאם לסמכותי אני מחליט לדון בבקשה כאילו ניתנה הרשות לערער, וכאילו הוגש ערעור על פי הרשות שניתנה, לפי תקנה 410 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984.

לאחר בחינת טענות הצדדים בבקשה ובתשובה לה אני מחליט לקבל את הערעור ולהורות על ביטול צו העשה שניתן ע"י ביהמ"ש קמא ביום 30.3.20 המורה למבקשת למסור את התמונות והסרטונים לידי המשיב.

אדגיש כבר בפתח הדברים כי במסגרת בקשת רשות הערעור שלפניי המבקשת לא תוקפת את החלטת ביהמ"ש קמא האוסרת עליה לפרסם את הסרטונים וכל צילום בו נראה המשיב, החלטה שניתנה תוך שביהמ"ש קמא הבהיר כי הצו אינו חל לגבי ערכאות שיפוטיות כלשהן וכי "**ככל שהנתבעת מעוניינת להגיש את הסרטונים כראיה בהליך שיפוטי כלשהו, הסמכות להתיר או לאסור זאת נתונה לאותה ערכאה שיפוטית**" (ס' 5 להחלטת ביהמ"ש קמא מיום 5.4.20). המבקשת תוקפת רק את צו העשה שניתן המורה לה למסור את הסרטונים והתמונות לידי המשיב.

לטענת המבקשת, במתן צו זה נפלו בהחלטת ביהמ"ש קמא לא פחות מ-9 שגיאות שונות אותן היא מפרטת במסגרת הבר"ע. לא אדרש כאן לכולן. די לי בכך:

אין חולק כי הצו שניתן ע"י ביהמ"ש קמא ביום 30.3.20 ניתן במסגרת בקשה לסעד זמני, טרם התבררה תביעת המשיב כמו גם טרם הגשת כתב הגנה לתביעה ע"י המבקשת. אין חולק כי מדובר בצו עשה זמני שמשנה את המצב הקיים (שכן הוא מורה על העברת חומר שנמצא בידי המבקשת לידי המשיב). אין גם חולק כי מדובר בסעד זמני שמהווה למעשה חלק מהסעדים הסופיים בתביעה (לסעד עיקרי הזהה לסעד הזמני המדובר עתר המשיב בס' 61א' לתביעתו). מתן צו עשה כזה כסעד זמני שמהווה את הסעד העיקרי בתביעה אינו יכול להינתן כלאחר יד היות שמדובר בסעד חריג. ביהמ"ש קמא לא נימק בהחלטתו מיום 30.3.20 את הטעמים למתן צו זה (אלא נתן את הצווים שהתבקשו כמבוקש וזאת בהיעדר תגובה מטעם המבקשת). גם בהחלטתו מיום 5.4.20, שניתנה לאחר שביהמ"ש קמא עיין באופן מדוקדק בטיעוני המבקשת (ס' 4 לאותה החלטה) לא מצא ביהמ"ש קמא לנמק את הנסיבות שהביאו למתן הצו המדובר. למעשה, מקריאת החלטה מיום 5.4.20 לא נראה שביהמ"ש קמא כלל נתן דעתו למתן הצו המדובר. כך, בס' 2 להחלטתו, בתיאורו את הסעד הזמני שניתן על ידו ביום 30.3.20, מציין ביהמ"ש קמא כך: "**ביום 30.3.20 נעניתי לבקשת התובע ולאחר שהנתבעת נמנעה מלהגיב לבקשתו, למרות החלטה שיפוטית שנמסרה לה כדיון, הוצאתי צו האוסר עליה לפרסם את הסרטונים וכל צילום בו נראה התובע**". גם בהמשך ההחלטה אין כל אזכור לצו העשה למסירת הסרטונים והתמונות שניתן ביום 30.3.20.

היקפה של הנמקה כדבעי משתנה ממקרה למקרה, וייתכנו מקרים בהם "**ההנמקה הנדרשת יכולה להיות, לפי נסיבות המקרה, קצרה ותמציתית**" (רע"ב 3019/98 **מדינת ישראל נ' ארזי, פ"ד נב(2) 749, 743 (1998); רע"א 3783/13 אי. די. בי חברה לפתוח בע"מ נ' שמיע (5.6.2013)**, פסקה 11). כאמור, במקרה זה ההנמקה למתן צו העשה (כסעד זמני) לא קיימת בהחלטות, גם לא בתמצית. רכיב זה של החלטת ביהמ"ש קמא (שרק עליו מלינה המבקשת) לוקה בהעדר הנמקה ואינו מסביר

את האדנים שעליהם הוא מושתת. המשיב בתגובתו לבר"ע אינו רשאי למלא את החסר בהחלטה בנימוקים מטעם עצמו. לפיכך לא מצאתי מקום להתייחס לטיעונים הרבים שהביא (שחלק ניכר מהם נוגעים לעניין הפרסום שכלל אינו רלוונטי משאינו נתקף ע"י המבקשת בבר"ע). אציין רק כי טענה מרכזית בתשובה ולפיה דין הבר"ע להידחות משהמבקשת לא סיפקה "הסבר מהותי" מדוע המשיב אינו זכאי לקבל את הסרטונים לידיו, חוטאת למעמדה בהליך המתנהל בביהמ"ש קמא. המבקשת אינה התובעת בביהמ"ש קמא אלא הנתבעת. המשיב הוא שעותר לסעד ממנה (מסירת הסרטונים לידיו) ועליו מוטלת החובה לנמק מדוע הוא זכאי לקבל סעד זה כסעד סופי במסגרת ההליך העיקרי קל חומר כסעד זמני עוד טרם יתברר ההליך העיקרי. משהחלטת ביהמ"ש קמא שותקת בעניין זה לא ניתן לדלות נימוק כלשהו מטעם המשיב בעניין שאומץ על ידי ביהמ"ש קמא.

בנסיבות אלו, הערעור מתקבל וצו העשה שניתן ע"י ביהמ"ש קמא ביום 30.3.20 (במסגרת בקשה לסעד זמני) המורה למבקשת למסור את התמונות והסרטונים לידי המשיב יבוטל. למען הסר ספק, אין בהחלטתי כדי לקבוע דבר לגבי האפשרות של המשיב לזכות בסעד זה כסעד סופי במסגרת התביעה העיקרית או אף בשלב מוקדם יותר, ובלבד שהדבר יינתן במסגרת החלטה מנומקת של ביהמ"ש קמא.

במסגרת בקשת רשות הערעור שלפניי לא עלה בידי המבקשת לסתור את קביעת ביהמ"ש קמא בהחלטתו מיום 5.4.20 ולפיה לא הגיבה לבקשה לסעד זמני שהגיש המשיב במועד (סי' 3 להחלטה) ולפיכך איני מוצא מקום להתערב בפסיקת ההוצאות שנפסקו לחובתה במסגרת אותה החלטה (בסי' 7 להחלטה).

עם זאת, משהחלטתי לקבל את הערעור (בכל הנוגע לביטול צו העשה שניתן) ישא המשיב בהוצאות המבקשת ושכ"ט עו"ד בסך של 2,000 ₪. העירבון, על פירותיו, יושב למבקשת באמצעות בא כוחה. מתיר פרסום פסק-הדין במתכונת בה נחתם, בהיעדר שמות הצדדים ופרטים מזהים אחרים. ניתנה היום, י"א סיוון תש"פ, 03 יוני 2020, בהעדר הצדדים.

שאל שוחט 54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה](#)

[ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)